

[Handelsministeren.]

tuelle indgreb burde ske inden for monopollovgivningens rammer. På dette punkt har jeg ment at måtte tilslutte mig mindretallet, og udvalgets forslag om adgang for kommunalbestyrelserne til indgreb i detailprisudviklingen efter 1. januar 1971 er derfor udgået af lovforslaget, og konsekvensen heraf bliver, at de prisproblemer, der måtte opstå i detailhandelsleddet, må behandles efter monopollovgivningen.

Jeg skal også henlede opmærksomheden på bestemmelserne i forslaget § 6. Efter disse skal konsummælkmejerierne efter overgangsperiodens udløb fastsætte generelle leveringsbetingelser med det formål at hindre, at liberaliseringen fører til så stor en spredning af detailhandelen med mælk, at omkostningerne ved udbringning fra konsummælkmejerierne til detailudsalgene bliver uforholdsmæssigt store. Det er af stor vigtighed, at sådanne leveringsbetingelser kommer til at virke ligeligt og retfærdigt i forhold til de virksomheder, der deltager i eller ønsker at deltage i detaildistributionen. Et tilsyn med, at disse leveringsbetingelser kommer til at virke retfærdige i forhold til alle interesserede parter, er af stor vigtighed, og problemer af denne art finder i almindelighed deres løsning efter monopollovgivningen.

Det må imidlertid erkendes, at der består en så nær forbindelse mellem fastsættelsen af engrospriser og af de nævnte leveringsbetingelser, at det næppe er praktisk muligt at henlægge tilsynet med leveringsbetingelserne til monoptilsynet, så længe engrospriserne fastsættes lokalt af kommunalbestyrelserne. Spørgsmålet om den fremtidige kontrol med engrospriserne hænger nøje sammen med andre problemer, der er opstået for mælkeengroshandelen som følge af udviklingen inden for mejeribrug og engroshandelen i øvrigt. Disse problemer vil som foran nævnt blive taget op af det af handelsministeriet nedsatte mælkeudvalg.

Det må forventes, at indehaverne af detailmælkeudsalgene og ligeledes de kørende mælkeforhandlere vil se med bekymring på konsekvenserne af den foreslåede trinvis liberalisering, men jeg vil i denne sammenhæng understrege, at de gældende varesortimentsbegrænsninger for de faste detailudsalg for mælk skal bortfalde straks ved

lovens ikrafttræden, således at indehaverne af de faste mælkeudsalg får en vis tid til at omlægge deres forretninger til ændrede konkurrencevilkår.

Noget lignende lader sig ikke gøre for de kørende mælkeforhandlere, idet disses varesortiment er begrænset såvel ved næringslovens bestemmelser som ved de bestemmelser, der af hygiejniske grunde er fastsat af indenrigsministeriet. De kørende mælkeforhandlers fremtidsmuligheder må i det lange løb afhænge af, i hvilken udstrækning forbrugerne stadig væk vil tillægge det værdi at få en daglig mælkeforsyning bragt til døren. Jeg kan i denne forbindelse henvise til mælkeudvalgets betænkning, hvor der bl. a. peges på muligheden for at indføre særlige abonnementsordninger, hvorved forbrugerne periodevis binder sig til at betale et fast beløb for at få mælken udbragt.

Jeg skal sluttelig henlede opmærksomheden på, at det udvalgsmedlem, der repræsenterer De danske Handelsforeningers Fællesorganisation, ikke har ment at kunne tiltræde lovforslaget, idet dette efter udvalgsmedlemmets formening ikke sikrer den bestående mælkehandel rimelige erhvervsvilkår, og idet forsyningsforholdene for den svagt stillede del af befolkningen vil blive forringet. På den anden side har repræsentanterne for forbrugerne, købmændene og brugsforeningerne i en mindretalsudtalelse fremsat ønske om en kortere afviklingsperiode end de foreslåede 1½ år, men selv om jeg meget vel forstår disse kredses ønsker om at se de foreslåede ændringer ført ud i livet så snart som muligt, må det vel erkendes, at den bestående detailmælkehandel har brug for en vis tid til tilpasning til de ændrede vilkår.

Med disse ord vil jeg gerne anbefale dette lovforslag til det høje folketings velvillige behandling.

Ordføreren for forslagsstillerne (Kai Moltke): Jeg skal hermed for folketinget fremsætte forslag til folketingsbeslutning om forberedelse af en revision af lov om lærlinge-forhold.

Jeg fremdrog allerede essensen i det nu formulerede forslag, da jeg under finanslovdebatten den 12. december 1968 (Folketingets forhandlinger spalte 2559) udtalte: „men hvad skal man f. eks. sige til en lærlinge-